

Öfversättning: *Svæinn* lät rista dessa runor . . . *ðr* hette den andre, *Assurr* den tredje, *Gæirmundr*⁹ [den fjä]rde och *Gi||. . . .r* var deras moder¹⁰.

- (1) *i förbindelse med följande lång konsonant i de östnordiska språken*, s. 7, i *Ups. univ. årsskr.* 1880). Jfr härmed förekomsten af **suæn** på Norum-funten från Bohuslän, L. 1976, om hvilken form S. Boije, *Bidr. till känned. om Göteborgs och Bohusläns fornminnen och historia* III, 281 anmärker, att man väl på gammal norsk botten haft skäl att vänta *Svæin(n)*. Denna form är, liksom nsv. *Sven*, ett direkt intyg om monofteringen af *æi* framför flera kons. Ut i **þera** skulle en sammandragning af dift. *æi* uti obetonad ställning kunna föreligga (jfr Noreen, *Altisl. u. anorw. gr.* § 116. Det nsv. *deras* hänvisar ju genom sitt begynnande *d-* för väntadt *t-* på en form som urnordiskt haft *ð-*, ej *p-* och denna form kan blott genom ordets användning såsom obetonadt i satsen hafva framgått ur formen med *p-* (jfr Noreen uti inledningen till S. Columbus *En svensk ordaskötsel*). I alldeles samma ställningar framför flera kons. och i obetonad stafvelse skall dift. *au* urnord. sammandragas till *o* (se Noreen, *Altisl. u. anorw. gr.* §§ 111, 113. Då de ljudlagsenligt uppkomna monoftongeringarna naturligtvis skulle analogiskt föras in i former, der diftongen borde vara bibehållen och en sådan analogibildning kunde hafva försiggått olika i de många dialekter, som vi a priori måste antaga ligga till grund för runinskrifterna, kunde man falla på den tanken att förklara de många **i**, **u** hvilka uti runinskrifterna förekomma såsom tecken för dift. *æi*, *au* och särskildt de fall, der **i**, **u** som tecken för dessa dift. förekomma jemte **ai**, **au** i samma inskrift, såsom tecken för det monoftongerade ljudet, vare sig ljudlagsenligt uppkommet i den föreliggande formen eller dit analogiskt öfverfördt. En försöksundersökning, som jag anställt med afseende på detta, har visat mig att genomförandet af det monoftongiska värdet för runan **i** ej skulle möta allt för stora svårigheter. Deremot gestaltar sig saken annorlunda vid genomförandet af det monoftongiska ljudvärdet af runan **u** för väntadt **au**, ty runornas **tuþr**, **tuþir** skulle motsvaras af fsv. **doper*, **dopir* för *döper*, *döpir*, och sådana former finnas ej, mig veterligt, i litteraturen. Dock uppvisar Reichenauer Todtenbuch (se Mone, *Anzeiger für Kunde der teutschen Vorzeit* IV, s. 97 f.) *huc*, *urich*, det förra väl säkert motsvarande isl. *Haukr*, det senare måhända ett isl. *Auðríkr*. Däremot hafva vi i assonansen på Karlevi-stenen, L. 1323, **traukr i þaimsi huki** ett bestämdt bevis för att runan **u** kunde brukas som tecken för dift. *au*, och då kunde väl ock **i** beteckna dift. *æi*, liksom omvänt ymniga